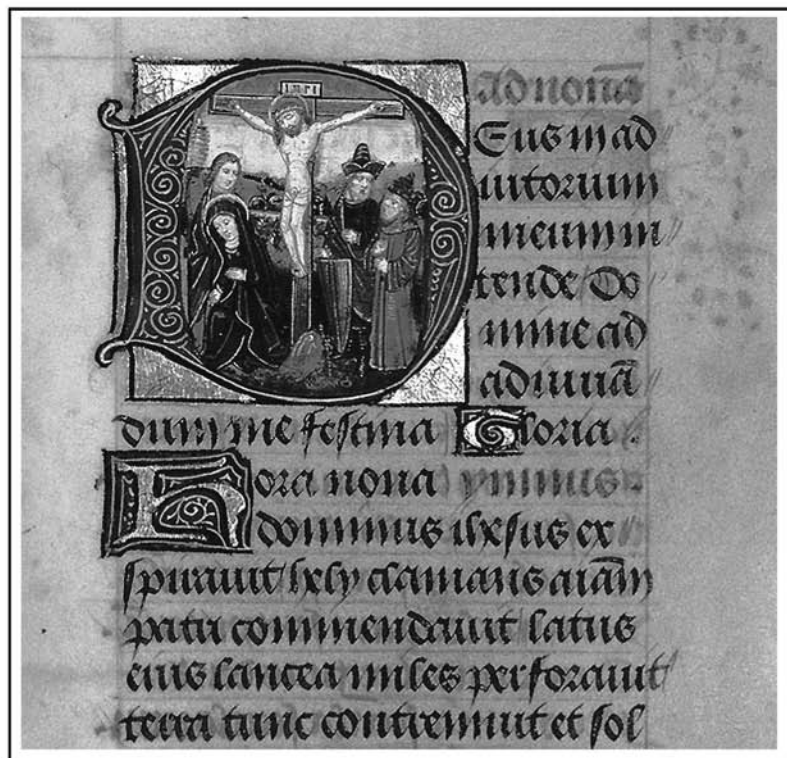

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Středověký rukopis ●

Květen 2010

Nad hlavu mu dali nápis o jeho provinění: „Toto je Ježíš, král Židů.“
Matouš 27,37

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

toto číslo sborového dopisu je svatodušní. Myslím na to a zároveň se mi hlavu honí všechno to, co je nejen v tomto měsíci před námi. Svátba, několik křtů – ať už miminek nebo dospělých, ale také volby do parlamentu.

Mám zcela osobně radost z událostí ve sboru, které nás čekají. Slib manželský před Hospodinem, vyznání vděčnosti za partnerský vztah se vším, co v něm přijímáme i k čemu se v něm zavazujeme. Ve křtu odevzdání miminka Pánu Bohu v důvěře i v odpovědnosti. Křestní vyznání dospělého člověka, který byl osloven evangeliem, dobrou zprávou Ježíše Krista a přijal ji do svého života.

Na to všechno se můžeme těšit. A do toho vnímám kontrast vnitřního sevržení z voleb v našem státě, ze zloby v naší společnosti, z toho, jakým směrem jako občané tohoto státu půjdeme. Už když to píšu, tak jako bych mluvil o dvou světech.

A přece žijeme ve světě jednom. A právě o tom svědčí svatodušní svátky. Mám rád příběh seslání Ducha svatého z knihy Skutků apoštolských. Doprostřed všeho zmatku vstupuje Hospodin, živý Bůh v Duchu svatém. Jakobychom tu před sebou měli vyprávění o novém stvoření. Hospodin vdechl život. A najednou si lidé mohou rozumět. Najednou svědectví učedníků otevírá oči pro život uprostřed zmateného světa.

A tak i my smíme věřit, že svědectví, které zažíváme v našem společenství, radost, kterou zažíváme a budeme zažívat ve společenství lidu Kristova, má v Duchu svatém moc přemáhat strach, nenávisť, hloupost a sobectví, které nás tak trápí v naší společnosti.

Jiří Ort

Saláry a sbírky v našem sboru

Na sborovém shromáždění, které se konalo 21. 3. t.r. byla m.j. uvedena také zpráva o hospodaření našeho sboru s finančními prostředky. Já se chci v tomto příspěvku zabývat jen otázkou obětavosti členů sboru, tj. výší salárů a sbírek.

Salár je roční dar sboru (církvi), který by dle svých možností měl složit každý člen naší církve (výdělečně činný i důchodce). Náš sbor obdržel od svých členů v roce 2009 na salárech 300.950 Kč od 81 plátců. Bylo to o 12.250 Kč více než v r. 2008, třebaže plátců bylo o 4 méně. 34 své saláry zvýšilo, 34 platilo stejně a 13 o něco snížilo. Je jistě dobře, že členové našeho sboru saláry zvyšují, protože i náklady stoupají a jaká bude finanční situace v dalších letech (stát – církev) nevíme. Připomínám, že saláry v roce 2000 (tedy před 10 lety) byly 201.000 od 106 plátců. Chci ještě upozornit na celkovou obětavost sboru – tj. saláry a různé sbírky. Bylo to 465.000 Kč (v roce 2008 to bylo 424.000 Kč) jsou to sbírky na potřebu sboru při shromáždění a sbírky pro celocírkevní potřeby. Jmenuji alespoň sbírku pro postižené povodní 37.630 Kč a sbírku pro Jeronymovu jednotu 31.350 Kč.

Chci ještě uvést v jakém složení se saláry scházely. 18 plátců dalo své saláry od 200 do 800 Kč. 45 plátců od 1000 do 5000 Kč. Více než 5000 Kč předalo salár 18 plátců v celkové částce 184.000 Kč. Díky patří samozřejmě všem. Myslím, že se každý opět zamyslí nad výší svého saláru a třebaže v rozpočtu se uvádí opět 300.000 Kč, dá se věřit, že částka bude v závěru roku vyšší. Saláry můžete platit hotově (i na splátky) při návštěvě shromáždění nebo přes banku. Náš účet je 280963329/0800. variabilní symbol je 10 (u Jeronymovy jednoty 20) a k tomu Vaše číslo, které je uvedeno u adresy na sborovém dopise. Řada z Vás platí již měsíčně trvalým příkazem. Bylo by dobře, kdybyste své saláry mohli platit pokud možno během roku, ne až na jeho konci. Příkladem byl v minulosti bratr Mazel (kterého snad ještě pamatujete). Ten platil salár a Jeronymovu jednotu vždy 1. ledna, aby na to během roku nemusel myslet. Škoda, že někteří z Vás, kteří platíte pravidelně ročně svůj salár, nepřicházíte do shromáždění. Myslím, že alespoň zasílaný sborový dopis určité spojení se sborem vytváří.

V závěru se ještě zmiňuji o pravidelné roční sbírce pro Jeronymovu jednotu (letáček, případně složenka v příloze). Náš sbor se o dobrý průběh této sbírky dobře stará, ale je škoda, že asi polovina plátců saláru pro tento potřebný účel příspěvek nedává. Sbírkou je v tomto roce otevřena do konce května.

Emil Veber

Zpráva kazatele sboru za rok 2009

Na začátku ohlédnutí za uplynulým kalendářním rokem v našem sboru bych se chtěl za nás všechny rozloučit s těmi, kteří zemřeli. Na Zelený čtvrtek jsme dostali smutnou zprávu, že po těžké nemoci zemřela sestra Jana Růžičková. Růžičkovi již byli tou dobou členy sboru na Žižkově, ale to nic nemění na tom, že naše vztahy zůstaly velice těsné a tato zpráva nás hluboce zasáhla. V létě zemřel bratr Jaroslav Cach. Na podzim zemřela pro všechny dost nečekaně sestra Marie Šupáčková, věrná členka sboru, která poslední roky žila v domově pro seniory v Kytíně. Děkujeme Pánu Bohu za životy těch, které si náš Pán již povolal k sobě.

Ze sboru odešla rodina Vymětalova, bratr Štulc a bratr Krejčí.

V minulém roce jsme do společenství sboru přivítali nové členy i nově narozená miminka – do sboru vstoupily sestry Alena Pašková a Jitka Malaníková, manželé Hubáčkovi, kterým se narodila dcera Anne - Marie, Ondřejovi a Renátě Radovým se narodila dcera Miriam. Tomášovi a Katce Zajícovým, kteří často navštěvují bohoslužby v našem sboru, se narodil syn Josef. Do sboru se přistěhovala sestra Ivana Fojtů se svými dětmi a vstoupila rovněž sestra Zuzana Freitas se svými dětmi.

Ze svého pohledu, ale jistě i pro život sboru byla velice zásadní volba nového staršovstva na podzim roku 2008. Uplynulý rok tak byl prvním celým rokem pro jeho fungování. A já bych za všechnu práci rád poděkoval. Všem členům a zvlášť kurátorovi Tomáši Vokatému, který zajišťuje množství „neviditelných“ drobností. Uvědomuji si, jak nesnadné bylo vstoupit do chodu sboru, ve kterém mnozí z nových

členů nejsou dlouhou dobu, vstoupit do fungování církve, ke které má sborové společenství své povinnosti a zajistit, aby vše bylo v pořádku. To není vůbec málo a k tomu připočteme skutečně hezké společenství, které se na schůzích staršovstva vytvořilo. Výrazně se to vše projevilo při mé nepřítomnosti v tomto roce – práce, kterou museli všichni, ale zvlášť Tomáš Vokatý a Michael Otrísal zvládat, je obrovská. Není možné nevzpomenout obětavou práci bratra pokladníka Emila Vebera a jeho ženy Jiřinky. Jsem za všechny vděčný Pánu Bohu a mě osobně jsou velkou oporou a pomocí.

Představím jednotlivá setkávání v našem sboru – není jich málo. Schází se dvě skupiny k biblickým hodinám – při týdenních setkáváních se schází spíše věkem starší, jednou měsíčně se po bytech schází skupinka třicátníků. Na biblickou hodinu pro děti přichází pravidelně 5 dětí – a je s nimi radost pracovat. Po prázdninách jsme s mládeží učinili pokus chodit na schůzky mládeže do Vinohradského sboru. Pro skupinky z obou sborů to bylo obohacením, z této spolupráce vzešly i bohoslužby na Štědrý den. Maminky s dětmi se snaží scházet jedenkrát týdně, pokud to dovolí choroby dětí. Každé setkání je velkým povzbuzením, je milé pozorovat, jak děti rostou a na setkání se těší. Pro maminky i pro mě jsou tyto schůzky vzácnou příležitostí k rozhovorům. Právě od maminek vzešel podnět k zúplnění dětské místnosti. Za návrh i uskutečnění moc děkujeme Ondřejovi Radovi a celé rodině Radově, která práci pomáhala, aby bylo překvapení pro děti hotové do začátku

školního roku. Třicátníci se schází jedenkrát měsíčně – střídáme programy s hostem a společným povídáním.

Právě třicátnická skupinka s vděčností a dojetím strávila v zimě několik dní a v létě týden ve Strážném, v chatě Barev Tebas. Díky nabídce manželů Jelínkových za ta léta, kdy jsme tam mohli jezdit, prožili mnohé krásné společné chvíle rodiče i děti. Další milou možností k setkáním bylo pro nás všechny pozvání k Jelínkům do Horoušánek. V tomto roce s neobvykle velkým množstvím malých dětí.

Setkávání seniorů je stále vzácnou možností sdílení. Výrazně jsme si to uvědomili při květnovém „výjezdním“ setkání u sestry Šupáčkové. Tehdy jsme netušili, že to bylo rozloučení. Zpětně jsme za tuto možnost velice vděční.

Nabídka napříč generacemi je sborový výlet. Letos jsme jeli do Proseče a Lito-myšle. Rádi jsme se setkali s rodinou našeho bývalého vikáře bratra Lukáše Klímy. Po dlouhé době se podařilo uskutečnit „akci otců“. Vyzazili jsme s dětmi na výlet a bylo to skutečně příjemné.

V týdnu se ve sboru také schází ke zkouškám gospelový soubor Rainbow Gospel pod vedení Julie Nepustilové a kapela Lipless Lincoln and The Sinners.

Určitě jste si všimli, kolik věcí bylo opraveno v našich prostorách během minulého roku. Úpravy topení, aby bylo vytápění sborových místností úspornější a efektivnější, opravené schody. Za to všechno a za mnohé drobnosti údržby jsme moc vděční Patrikovi Kutovi.

To, že pokračuje vydávání sborového dopisu je velkou zásluhou především Tomáše Vokatého, který dopis technicky zpracovává, Ondřeje Rady, který navrhuje obálku

a všech, kteří přispívají. Jsem vděčný za to, že mnozí z vás na sborový dopis myslí a sami přichází s příspěvkem i za to, že se mám na koho obracet s prosbou o příspěvek. Kdo čtete Katakomby, víte sami, kdo do této skupiny kolem sborového dopisu patří. Musím říct, že přesto přináší měsíční vydávání Katakomb dost práce, ale bez této skupinky by to vůbec nebylo možné.

V květnu a říjnu náš sbor navštívili přátelé ze sboru z Bielefeldu.

Osobně to vnímám tak, že tyto střípky života sboru se skládají do celku mozaiky bohoslužeb. Všechno to, co spolu prožíváme, co prožíváme v našem soukromí i v práci, přinášíme před tvář Boží a společně za to děkujeme i prosíme za vše, co nás trápí. Atmosféru našich nedělních setkávání vnímám jako veliký Boží dar. Děkuju Pánu Bohu za všechny, kdo rád přicházejí naslouchat ujištění, že Pán Bůh je s námi a provází nás. Děkuju Pánu Bohu za všechny, kdo bohoslužby pomáhají vytvářet – těm, kdo si berou službu, varhaníkům, muzikantům, učitelům nedělní školy. Tak si smíme uvědomovat a nechat se nést jistotou, že žijeme v prostoru Božího království, které nám Pán Bůh nabídl a nabízí v Ježíši z Nazareta, našem Spasiteli.

Máme za co děkovat Pánu Bohu, že to vše smíme z jeho milosti prožívat. Snad i pro náš sbor smíme přijmout slovo apoštola Pavla do Korintu: „Neboť svědectví o Kristu bylo mezi vámi potvrzeno, takže nejste pozadu v žádném daru milosti a čekáte, až se zjeví náš Pán Ježíš Kristus. On vám bude oporou až do konce, abyste v onen den našeho Pána Ježíše Krista nebyli obviněni. Věrný je Bůh, který vás povolal do společenství se svým Synem, naším Pánem Ježíšem Kristem.“ **Jiří Ort**

Pozvání na sborový výlet

Jednodenní poznávací výlet patří už mnoho let k tradičním a pravidelným společným akcím našeho sboru. Letos se uskuteční v sobotu 5. června 2010.

Navštívíme některé cíle na jih od Prahy v oblasti tzv. České Sibiře. S Luckou Kutovou pojedeme po stopách výletu za 14 dní, to už tento článek budete číst. Stručně vám něco ale o místech, která navštívíme napíšu už teď. Tento článek berte jako pozvánku ke společně strávenému dni.

První zastávka bude na zámku ve Vrchotových Janovicích, malém městečku poblíž Votic. Poslední majitelkou zámku byla známá hraběnka Sidonie Nádherná. Navštěvovali ji různí představitelé kulturního a politického života, mezi nimi i Karel Čapek, Max Švabinský a především Karl Maria Rilke a Karl Kraus. Byla jejich přítelkyní a mecenáškou. Na zámku můžeme navštívit několik výstav (mezi stálé expozice patří Společnost v Čechách 19. století, České zvonařství a Rilke, Kraus a Vrchotovy Janovice) a projít se zámeckým parkem. (www.mestysvrchotovyjanovice.cz)

Další cíl jako jediný nebude v okolí Votic. Pojedeme směrem na východ k bájně hoře Blaník. Od parkoviště na vrchol hory s rozhlednou je asi 1 km, může to být tedy hezká vycházka ukončená rozhledem do kraje.

Po poledni se vrátíme zpět, a to do městečka Sedlec-Prčice, kde navštívíme místní evangelický sbor. Ten stojí na začátku nové etapy, protože po mnoha letech není kazatelskou stanicí, ale má znovu vlastního kazatele, jáhenku Pavlu Janděckovou. Když Jirka ve sboru před několika lety kázal, setkali jsme se tam sice s malou, ale velmi živou a pro sborovou práci nadšenou skupinou bratří a sester. Těšíme se tedy, co se nového o životě ve sboru dozvíme.

Ze Sedlce-Prčice je malý kousek do Červeného Újezda u Votic, vesnice, na jejímž okraji stojí vila, dříve opuštěná a tajuplná, dnes plná života. Je to Villa Vallila, postavená zřejmě podle návrhu Františka Bílka, jistě ale ozdobená jeho plastikami. Vila je majetkem stejnojmenného občanského sdružení, které zde provozuje chráněné bydlení pro mladé lidi sociálně znevýhodněné nebo s mentálním postižením a také pobyty odlehčovací. Se zaměstnanci a klienty domu budeme moci společně popovídat a občerstvit se. (www.vallila.cz)

V pozdním odpoledni a brzkém podvečeru ještě zajedeme o malý kousek dál, a to do Tábora. Zde bude mít každý možnost strávit čas podle své chuti – procházkou po městě, posezením u nějakého občerstvení nebo všelijak jinak.

Do Prahy bychom měli dorazit nejpozději okolo osmé večer. Všichni jste srdečně zváni, pozvěte i své přátele. K účasti na výlet se zapisujte na arch v hale modlitebny nebo u mě – nejlépe mailem (ortova@jabok.cz).

Odjíždět budeme tradičně z Čechova náměstí v Praze 10 v 7.20 ráno. Jídlo na celý den si vezměte s sebou.

Marie Ortová, Lucka a Patrik Kutovi

Nabídka Diakonie ČCE – Střediska pro zrakově postižené

Redakční rada s potěšením nabízí v našem sborovém dopise nabídku Střediska pro zrakově postižené. Tomuto středisku se už několik let snažíme pomoci pravidelnými finančními příspěvky a zveme sestru Červeňákovou, aby nás informovala o novinkách v něm. Berte tedy tento dopis jednak jako nabídku, ale zároveň i radost, že toto maličké středisko stále funguje a má co nabídnout.

JO

Milé sestry, milí bratři,
rádi bychom těm, kteří to potřebují nabídli služby našeho Střediska pro zrakově postižené, jednoho ze středisek Diakonie ČCE.

Nabídka Střediska pro zrakově postižené

Středisko pro zrakově postižené je jedním ze středisek Diakonie ČCE. Mezi ostatními středisky má zvláštní postavení. Sídlí v Praze, ale uživatelé služeb jsou z celé naší republiky, v některých případech i ze Slovenska. Jiné jsou také služby, které poskytuje.

O jaké služby se jedná? Do základní nabídky patří půjčování křesťanské literatury (Bible, knižních titulů pro dospělé i pro děti, přednášek, hudebních titulů) ve zvukové podobě (na kazetách nebo na CD ve formátu MP3). Do této oblasti patří i vydávání zvukového časopisu *Slyšíš? - Slyším!* V něm čtenáři najdou aktuální informace ze Střediska a především vybrané články z různých církevních časopisů, prokládané hudbou.

Křesťanská periodika a některé knižní tituly jsou k dispozici též v digitální podobě. V Braillově písmu nabízí Středisko k zakoupení či zapůjčení jednotlivé části Bible v ekumenickém překladu.

Druhou oblastí činnosti Střediska je příprava několika typů setkávání lidí se zrakovým postižením a jejich přátel. Jsou to jednak týdenní letní pobyty a dvakrát ročně víkendová setkání konaná v různých sborech po celé republice. V této souvislosti je potřeba říci, že zaměření Střediska je opravdu ekumenické, jeho aktivity jsou směřovány nejen do Českobratrské církve evangelické, ale i církví jiných, především protestantských.

Roční poplatek za využívání služeb knihovny je 100 Kč. Objednané knihy či časopisy jsou posílány jako slepecká zásilka – tedy zdarma.

Komu jsou služby Střediska určeny?

Z textu je zřejmé, že primární cílovou skupinou jsou lidé s různým stupněm zrakového postižení. Služby jsou ale poskytovány i těm, kteří vzhledem ke svému postižení mají problém s četbou běžného černotiskového textu. Budeme rádi, když budete vědět o nabídce služeb našeho Střediska ať již ji využijete sami nebo doporučíte někomu, komu bude pomoci. Podrobnější informace včetně seznamů nabízené literatury lze nalézt na webových stránkách Střediska:

<http://szp.diakoniecce.cz>

nebo je získat přímo ve Středisku:

Klimentská 18, 110 15 Praha 1, t. 222 316 306, e-mail: szp@diakoniecce.cz

J. Červeňáková – ředitelka, M. Ortová – členka dozorčí rady

Letní evangelizační kurzy v Bělči nad Orlicí

Letos koncem ledna mě požádala Hanka Gottwaldová, zda bych mohla napsat do Katakomb o své zkušenosti s pobytem na shora uvedeném kurzu, který každoročně pořádá oddělení výchovy ÚCK naší církve. Jsem prý jediná z našeho sboru, kdo se jej zúčastnil (kromě Hanky G.). Souhlasila jsem, ale chtěla jsem vědět, jak by si článek představovala, a co bych měla zdůraznit. Tehdy mi odpověděla, že je na domluvu ještě dost času, protože podle dohody se staršovstvem může článek vyjít až někdy v březnu či dubnu. Bohužel vzhledem ke zhoršení její nemoci a nepřítomnosti ve sboru už k žádným úvahám na toto téma mezi námi nedošlo. Domnívám se však, že chtěla ukázat, jak oblíbený a prospěšný je pobyt na tomto kurzu pro každého účastníka.

Hanka tam jezdila pravidelně a s horlivostí sobě vlastní vedla některé programy. Jako první se každé ráno objevila na ještě ztichlém prostranství a do všech stran zněl její budíček – kouzelné zvuky flétny. Ty se odrážely od okolních lesů a svolávaly na ranní modlitební chvíli, kterou vedla. Jako by znělo: Pojďte vzdát díky Hospodinu za toto krásné jitra.

Abych splnila její přání, pokusím se tedy vyličit zhruba průběh tohoto kurzu, a co se mně zdálo být užitečné. Především mě zaujalo, že není vyhrazen jen pro určitou skupinu, ale jsou na něm zastoupeny všechny generace od kojenců až po osmdesátníky. To není obvyklé, právě však tato pestrost se mi líbila, neboť působila velmi přirozeně; připadala jsem si jako člen velké rodiny. Tábor v Bělči je dost velký, takže si nikdo vzájemně nepřekáží. Rodiny s dětmi bydlí v chatách, mládež má svůj prostor i program v takzvaném Sedmíku a ti nejstarší mají pohodlné pokoje v hlavní budově.

Denní program je bohatý. Začnu tím evangelizačním. Letos se bude konat pod heslem: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí, věřte v Boha, věřte i ve mne!“ (J 14,1). Každé dopoledne po společném zahájení se dospělí věnují výkladu biblických textů a zamyšlení se nad nimi prací ve skupinách. Potom následuje

každý den přednáška na zajímavá témata od pozvaných hostů a rozpravy k nim. Do programu se vejde i zpívání, různá vyprávění, promítání filmů aj. Večery končí opět tichou modlitební chvilkou v odděleném srubu při světle blikajících svíček.

Ze zábavných programů jsou myslím nejoblíbenější pohádkové večerníčky pro ty nejmenší, někdy i živě hrané těmi trochu většími a navštěvované všemi věkovými kategoriemi. Starší děti mají své sporty a soutěže a koho to zrovna nebaví, může si na písku dělat bábovičky nebo hrát na hřišti kopanou. Dá se jezdit na rybníku na lodičkách, paběrovat borůvky, hledat houby nebo i v lesích snadno zabloudit.

V tomto velmi srdečném společenství, rozvažujícím nad Písmem i dalšími otázkami života, jsem navázala přátelství s lidmi z různých krajů naší vlasti a znovu se těším na setkání s nimi. Věřím, že i pro Hanku bylo toto setkávání důležité, a že při něm i letos bude svým duchem opět se všemi přítomna.

Jiřina Adamcová

Jindřiška Mikolášková

Nemít rád

Jak zima
Jako tma
A jako hlad
Je nemít rád
Prázdnota
do samého dna
Chudoba
smrti podobná
Zbytečnost žít
když není co
a komu dát
Jak zima tma a hlad
Je nemít rád

Děkuji Ti Bože

za perly času
který mi dáváš
do stárnoucích dlaní

Jen prosím dej
těm dlaním sílu
a srdci moudrost
ať ten dar vzácný
nepromarní

S Jindřiškou Mikoláškovou a její poezií jsem se seznámila při svých pobytech v evangelickém středisku v Chotěboři, kde čtení některých básní z její tvorby bylo součástí jednoho večerního programu. Básně se mi velmi zalíbily, a tak jsem později mohla poznat větší část jejích sbírek. Verše psala od mládí, a ačkoliv je už ve vysokém věku a sužována nemocí, básnický duch ji neopouští; stále ji napadají nové verše aplikovatelné na život kolem nás, některé jsou psané i s jemným humorem. Nyní se jí podařilo s pomocí rodiny uspořádat své básně do několika sbírek a vydat první z nich knižně pod názvem Kytice jasmínu. Ta obsahuje převážně básně o lásce. Přípravuje k vydání také další sbírku, pravděpodobně věnovanou Vysočině, kraji, který si zamilovala. Jen financí se nedostává, doufá, že se jí podaří sehnat sponzora. O poezii je v dnešní době pramalý zájem, což je škoda, neboť dokáže život obohatit, právě tak jako obrazy či hudba.

Jindřiška Mikolášková je vdova po evangelickém faráři a žije nyní střídavě u svých dětí, v zimě v Praze, a pak na Moravě. Kdo by chtěl poznat více z její tvorby a koupit si tuto již vydanou knížku, může se se mnou domluvit a mohla bych ji obstarat, dosud není nikde na trhu k prodeji.

Uvedené ukázky jsem použila se svolením autorky.

Jiřina Adamcová

Seniorátní dny mládeže v Mělníku

O víkendu 23. - 25. dubna proběhly seniorátní dny mládeže v Mělníku na téma VKV – Velmi Křehká Víra. Zvláštní byly tím, že je neorganizoval pouze pražský seniorát. Spolupořádal je totiž se seniorátem poděbradským, z čehož se stává (pomalu ale jistě) milá a dobrá tradice. V pátek jsme se seznamovali, bylo to potřeba. Bylo nás kolem šedesáti účastníků!

Poté hrála nuselská mládež divadlo, následovala volná zábava. V sobotu dopoledne jsme všichni pozorně naslouchali programu Romana Mazura, který byl zajímavý. Odpoledne po dílnách (od výtvarné po sportovní) jsme se sešli k druhé, poslední přednášce, tentokrát pod vedením psychologa Martina Peška. Večer jsme vytvářeli po skupinkách divadla, což byla velká zábava. Následovala čajovna s hudbou a společenskými hrami, která se ukázala jako dobrá část programu.

V neděli ráno jsme si vyslechli výborné bohoslužby pro děti. Za nádherného počasí, které nás provázelo celým víkendem, jsme vyrazili domů. Shrnul bych to slovy jednoho z účastníků: „Bylo to supr, ale víkend je málo!“

Text a foto Daniel Ort

Návod na výrobu mýdlového gelu, tzv. „slizu“

*Je to velmi levný a naprosto ekologický prací prostředek, nejen na látkové pleny...
Může se používat i na praní v pračce.*

Suroviny:

*kostka nastrouhaného surového mýdla na praní (mýdlo s jelenem, Palma kokos, Kamzík, Lanza i jiné druhy) nebo kelímek (250 ml) mýdlových vloček,
kelímek sody na praní (Na_2CO_3 resp. $\text{Na}_2\text{CO}_3 \cdot 10\text{H}_2\text{O}$) – prášková je účinnější než
krystalická – obojí seženete ve většině drogérií*

Jádrové mýdlo nastrouhejte nejlépe na jemno na struhadle a dobře rozpustíte v malém množství vlažné vody (to rozpouštění trvá...). Rozpuštěné mýdlo nalijte do kbelíku horké vody (celkem jí bude 10 l) a za stálého míchání pomalu přisypávejte kelímek sody na praní. Prostředek můžete skladovat i přímo v kbelíku, vhodnější je ale v lahvích či kanystrech.

Tekutinu přelijte do lahví (ještě teplou, nebo vychladlou), do půl dne dostane směs hustší slizovitou (rosolovitou) konzistenci, do dne se vytvoří perletové zbarvené tekuté mýdlo, které bude trošku plavat ve vodě. **Před použitím je proto třeba směs znovu protřepat.**

Do prádla pak dáte cca 2 kelímky (500 ml) na plnou pračku velmi špinavého prádla, nebo asi polovinu (250 ml) na malou dávku nebo málo ušpiněné prádlo. Tato dávka Vám vystačí na 20 až 40 praní. Prostředek můžete dávkovat přímo do bubny (nebo i do dávkovače pračky, ale odtud obvykle rychle vyteče, navíc některé pračky mají poměrně malý dávkovač a potřebné množství prostředku se do něj nevejde).

Taky je možné udělat prostředek do menšího množství vody, tedy více koncentrovaný. Pak Vám na praní vystačí menší dávka. Pokud jej budete chtít používat i na jiné prádlo než jsou pleny, vezměte v úvahu, že jde o mýdlový prostředek, který je sice ekologický, ale zase neobsahuje spoustu zlepšujících přísad, na které jste u běžných prášků zvyklí. (Pokud chcete mít prádlo opravdu „běloskvoucí“, samotné mýdlo Vás příliš neuspokojí. – je potřeba používat něco na skvrny) **L. Vokatá**

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulsá 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
<http://vrsovice.evangnet.cz>; Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada; Odpovědný redaktor: Ing. Jiří Ort; Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč